

„А, затова ли азъ му давахъ подслонъ, за да иде долу и ми издаде тайната, злиятъ“! И сждове и парчета сирене хвърчели върху гърба на бѣгащия.

Тогава докачениятъ планинецъ се завър-

налъ въ своята пещера, събралъ най-любимитѣ си съкровища, свикалъ стадото си и забѣгналъ за винаги далечъ прѣзъ планинскитѣ гребени.

Отъ нѣмски прѣведе: Д-ръ Ив. Каросеровъ.

ДВАМАТА ПРИЯТЕЛИ.

(Разказъ — за дѣца и юноши, отъ А. Давидовъ).

Съвсѣмъ ненадейно ми се падна да замина прѣзъ морето съ единъ голѣмъ параходъ. Освѣнъ единъ куфаръ съ дрѣхи и книги за писане, нищо друго не взехъ съ себе си. Всичко, каквото имахъ, разпродадохъ, като запазихъ само върнитѣ си другари — двѣтѣ кучета — пловцитѣ *Неро* и *Петръ*. Слѣдъ като ги повѣрихъ на хазайна си, азъ отидохъ на пристанището.

Врѣмето бѣше ясно, когато параходътъ дигна котвитѣ и запори морскитѣ вълни. Азъ стояхъ на борта*) и втренчено гледахъ къмъ морския брѣгъ и града, който сѣкашъ бѣгаше отъ насъ.

Изведнажъ нѣщо живо се мърна надъ вълнитѣ.

— Не е ли онова човѣкъ, плуващъ въ морето? попитахъ единъ матрозъ, който минаваше край мене.

Той се спрѣ, впери очи къмъ това мѣсто и каза:

— Не е човѣкъ, не; това сж двѣ кучета, които плуватъ къмъ парахода, да!...

Азъ веднага се досѣтихъ, кои сж тѣзи, които плаватъ въ морето, и по-скоро се за-

текохъ при капитана и го помолихъ да спусне лодка, която да се отправи за помощъ на четвероногитѣ плувци.

Капитанътъ бѣше много добъръ човѣкъ. Моитѣ бързи и несвързани думи го трогнаха.

— Да се спусне лодка! распореди се той.

Ние седнахме въ ладията. Матрозитѣ за гребаха съ лопатитѣ и слѣдъ нѣколко размаха, ние вече бѣхме до плувцитѣ.

— Неро! Петръ! извикахъ азъ, обвзетъ отъ удивление.

— Ето вашитѣ истински приятели, господине, — ми каза единъ отъ матрозитѣ. — сега тѣ ще бждатъ наши гости; тѣ ще ни принесатъ щастие, ако, разбира се, капитанътъ се съгласи да ги качимъ на парахода.

Капитанътъ нѣмаше нищо противъ тѣзи излишни пжтници, и ние качихме кучетата на парахода.

Отъ тогава азъ вече никога не се раздѣлямъ отъ тѣхъ и сега тѣ сж още при мене; но каквото и да ми се случи, пакъ не ще се отдѣля отъ тѣхъ. Тѣхната любовъ и привързаностъ къмъ мене твърдѣ много ме трогнаха и засрамираха.

Отъ руски прѣведе Ст. П. В.

*) Върхната часть на кораба.